

Arrest

nr. 230 171 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 8 september 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2007 wordt aan verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, onder zijn alias M.M. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 november 2008 wordt aan verzoeker onder zijn alias M.M. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 5 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 juni 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 11 juni 2019 wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 8 juli 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2019 te 4040 Herstal werd ingediend door :

E. K., K. (...) (R.R.: xxx) bij DVZ ook gekend als:

- E. K., J. (...)

- M., M. (...)

geboren te M. (...) op (...).1968 nationaliteit: Marokko

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch toont betrokkene aan dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ook betekent de verplichting om terug te keren naar het land om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert verder dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor die deze bewering kan staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Het blijft echter bij een blote bewering en de loutere vermelding dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2007 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse lessen volgde in 'het Huis van het Nederlands', dat hij actief deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij werkbereid is, dat hij contact heeft met tal van Belgen en met legaal verblijvende mensen in België en dat hij op de hoogte is van de regels, gebruiken, normen en waarden in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

Op 5 september 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de formele en de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 05/09/2019 , waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure... "

Verzoeker wijst erop dat rekening dient gehouden te worden met de omstandigheid dat hij al meer dan 12 jaar in België woont en geen banden meer heeft met Marokko.

Dat verzoeker zich in België goed heeft geïntegreerd.

Dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Dat verzoeker zich kan beroepen op art. 8 EVRM. En dit gelet op zijn lang verblijf van 12 jaar in België.

Dat in de beslissing ten onrechte wordt opgemerkt dat art. 8 EVRM hier niet van toepassing is, met volgende motivering : "betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch toont betrokkene aan dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM "

Nochtans luidt art. 8 EVRM als volgt :

" een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie "

De gemachtigde heeft in de beslissing dd. 05/09/2019 nagelaten om een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM; het privé-leven en het recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken.

Het recht op eerbiediging van het privé-leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 , gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn .

Omdat de gemachtigde van de Minister mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk en een met de nodige voorzichtigheid genomen besluit komen of de onontvankelijkheids verklaring van de aanvraag met toepassing van art. 9bis van verzoeker in strijd zou kunnen zijn met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd. Dat de gemachtigde van de Minister had moeten uiteenzetten om welke redenen deze belangenafweging niet werd gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen in het dossier van verzoeker niet werden gebruikt.

Dat verzoeker 12 jaar in België woont; dat hij hier tijdens deze periode zijn privé-leven heeft uitgebouwd lijkt evident ; hij is al 12 jaar gehuisvest in België ; zijn recht op woning is beschermingswaardig op basis van art. 8 EVRM gelet op deze lange periode.

Dat hierbij geen onderscheid kan gemaakt worden tussen de beslissingen die een einde stellen aan een legaal verblijfsrecht dan wel de beslissingen tot aanvraag van een legaal verblijfsrecht.

Verzoeker verwijst hier naar de stukken die meegedeeld werden bij de aanvraag op basis van art. 9 bis dd. 08/07/2019 oa. de documenten van het Huis van het Nederlands en de referentieverklaringen van vrienden en kennissen, die zich bevinden in het administratieve dossier.

Ten onrechte stelt de gemachtigde van de Minister dat deze elementen en al de andere aangehaalde elementen behoren tot de behandelingsfase over de gegrondheid van het verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980 en dat deze documenten / elementen niet worden behandeld in de fase over de ontvankelijkheid van het verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980.

Nochtans zijn deze documenten niet onbelangrijk bij- en kunnen zij als basis gebruikt worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van art. 8 EVRM in de ontvankelijkheidsfase.

De gemachtigde van de Minister heeft dus geen rekening gehouden met al de door verzoeker meegedeelde elementen en documenten in deze zaak.

Een nieuwe beoordeling dringt zich op.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat verzoeker erdoor aangedaan kan worden ; mn. de dreiging van verlies van woning - de dreiging van verlies van de opgebouwde sociale contacten tijdens de voorbije 12 jaar , niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat aan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet , te meer daar de Minister na de ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag op basis van art. 9bis, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Dit middel is gegrond.

De beslissing waartegen beroep is onredelijk."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker voert een schending aan van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in art. 62 Vw en art. 3 W. 29.07.1997. Daarnaast verwijt hij het bestuur ook onzorgvuldig en onredelijk te handelen en artikel 8 EVRM te schenden.

Volgens verzoeker dient rekening gehouden te worden met zijn verblijf in België sinds meer dan 12 jaar en het beweerde gebrek aan banden met Marokko.

In de bestreden beslissing werd weliswaar ingegaan op deze elementen. Zo wordt hieromtrent in de beslissing gesteld:

"Betrokkene beweert verder dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor die deze bewering kan staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Het blijft echter bij een blote bewering en de loutere vermelding dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2007 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse lessen volgde in 'het Huis van het Nederlands', dat hij actief deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij werkbereid is, dat hij contact heeft met tal van Belgen en met legaal verblijvende mensen in België en dat hij op de hoogte is van de regels, gebruiken, normen en waarden in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De kritiek als zou er geen rekening gehouden zijn met zijn verblijf in België sinds meer dan 12 jaar en het beweerde gebrek aan banden met Marokko mist dan ook feitelijke grondslag. Uit deze motivering blijkt afdoende dat de gemachtigde na onderzoek heeft besloten dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde onontvankelijk wordt geacht.

Het louter feit dat verzoekende partij het niet met die beoordeling eens zijn of vindt dat ze onvoldoende in acht werden genomen, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zo betwist hij het motief in de beslissing waarin zijn beroep op dit verdragsartikel als niet dienstig wordt afgedaan omdat er geen beschermenswaardig privé- of gezinsleven werd aangetoond.

Zo staat er in de bestreden beslissing:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch toont betrokkene aan dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ook betekent de verplichting om terug te keren naar het land om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Hieruit blijkt dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen, een onderzoek heeft gedaan inzake het in de aanvraag aangehaalde artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezinsleden van hem in België verblijven. Hij stelt enkel dat werd voorbijgegaan aan zijn gedurende 12 jaar opgebouwde privé-leven en zijn "recht op woning".

Verwerende partij wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu is aan verzoeker nooit enige toelating tot verblijf in het Rijk toegekend (laat staan een onbepaalde of definitieve). Het privéleven van verzoeker heeft zich dus volledig ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Verzoeker ontving herhaaldelijk een bevel om het grondgebied te verlaten (in 2007, 2008, 2011, 2013, 2018,...). Wanneer het privéleven zich dus volledig heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In zijn aanvraag wees verzoeker zeer vaag op zijn integratie, zijn verblijf in België sinds 12 jaar en het hier uitgebouwd privéleven en werd dit niet verder uiteengezet, zodat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat niet werd aangetoond dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een beroep op 8 EVRM dienstig zouden maken. Ook in het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker niet op concrete wijze waaruit zijn privéleven in België bestaat.

Opnieuw wijst hij enkel op zijn integratie, zijn verblijf in België sinds 12 jaar en het hier uitgebouwd privéleven.

In casu toont verzoeker dan ook op geen enkele wijze aan dat de contacten die hij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België

enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Bijgevolg is het in casu niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet werd aangetoond dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een beroep op 8 EVRM dienstig zouden maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker ten slotte nog wijst op het "recht op woning" op basis van art. 8 EVRM, kan niet worden ingezien in welke mate de bestreden beslissing enige inbreuk zou kunnen vormen op dit recht, nu de bestreden beslissing geenszins enige toegang of toelating tot zijn woning met zich meebrengt. In artikel 8 EVRM ligt evenmin enig sociaal recht op wonen of op een woning besloten.

Het enig middel is in zijn geheel ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst.

2.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.4. In zijn aanvraag van 8 juli 2019 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- de artikelen 3 en 8 van het EVRM; een terugkeer zou een inbreuk kunnen uitmaken op zijn gezinsleven en een bedreiging vormen voor zijn leven, zijn fysieke integriteit en zijn vrijheid;
- de duurzame sociale verankering wegens langdurig verblijf in België, hij verblijft sinds 2007 ononderbroken in België;
- al zijn economische en sociale belangen zijn ondertussen in België gevestigd; hij heeft geen enkele binding meer met zijn land van herkomst en hij heeft zich in België heel goed weten te integreren, hij is op de hoogte van de regels, gebruiken, normen en waarden in België, hij spant zich in voor het leren van Nederlands en volgde Nederlandse lessen, hij pleegde geen inbreuken tegen de Belgische openbare orde, hij nam actief deel aan het leven van de onthaalgemeenschap, hij is werkbereid, hij heeft contacten met tal van Belgen en mensen die op legale wijze in België verblijven, hij staat bij deze mensen aangeschreven als vriendelijk en behulpzaam, hij heeft in zijn land van herkomst niemand meer om op terug te vallen en door zijn verblijf gedurende 12 jaar is hij sociaal verankerd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.5. Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om vandaaruit een machtigingsaanvraag in te dienen. Verzoeker stipt aan dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hij al 12 jaar in België woont en hij geen banden meer heeft met Marokko en hij zich in België goed heeft geïntegreerd. Verzoeker beroept zich in dit verband op artikel 8 van het EVRM en kan zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissing over artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat gelden dat in de bestreden beslissing wordt nagelaten om een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met alle aspecten van artikel 8 van het EVRM, met name het privéleven en het recht op woning. Verzoeker stipt aan dat hij al 12 jaar in België verblijft en dat het evident is dat hij in die periode een privéleven in België heeft uitgebouwd. Ondertussen woont hij ook al 12 jaar in België en is zijn recht op woning beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM, gelet op deze lange periode. Verzoeker verwijst naar de stukken die werden meegedeeld in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 8 juli 2019, onder andere de documenten van het Huis van het Nederlands en de referentieverklaringen van vrienden en kennissen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde ten onrechte motiveert dat deze elementen behoren tot de fase van de gegrondheid en niet tot de fase van de ontvankelijkheid. Verzoeker stipt aan dat deze elementen ook als basis gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van artikel 8 van het EVRM in de ontvankelijkheidsfase.

2.3.6. Verzoeker verwijst naar de stukken die werden meegedeeld in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 8 juli 2019, onder andere de documenten van het Huis van het Nederlands en de referentieverklaringen van vrienden en kennissen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde ten onrechte motiveert dat deze elementen behoren tot de fase van de gegrondheid en niet tot de fase van de ontvankelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2007 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse lessen volgde in ‘het Huis van het Nederlands’, dat hij actief deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij werkbereid is, dat hij contact heeft met tal van Belgen en met legaal verblijvende mensen in België en dat hij op de hoogte is van de regels, gebruiken, normen en waarden

in België) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

In het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld: dat de *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen die hij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoeker met zijn betoog niet *in concreto* aantoonde dat de elementen van integratie die hij had vermeld, het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

2.3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker betwist het volgende motief van de bestreden beslissing niet: "*betrokkene (...) toont (niet aan) dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven*".

Een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing over het privéleven van verzoeker het volgende uiteengezet:

"Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch toont betrokkene aan dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Ook betekent de verplichting om terug te keren naar het land om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Verzoeker verwijst naar de stukken die werden meegedeeld in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 8 juli 2019, onder andere de documenten van het Huis van het Nederlands en de referentieverklaringen van vrienden en kennissen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde ten onrechte motiveert dat deze elementen behoren tot de fase van de gegrondheid en niet tot de fase van de ontvankelijkheid. Verzoeker stipt aan dat deze elementen ook als basis gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van de toepasbaarheid van artikel 8 van het EVRM in de ontvankelijkheidsfase.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zo motiveerde de gemachtigde over het privéleven van verzoeker onder meer als volgt: "*noch toont betrokkene aan dat zijn opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid*". Verzoeker betwist dit niet.

Te dezen wordt niet aangetoond dat de door verzoeker opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v.*

Verenigd Koninkrijk, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In deze zaak is aan verzoeker nooit een toelating tot verblijf in het Rijk toegekend.

Het privéleven van verzoeker heeft zich ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Op 15 december 2009 diende verzoeker een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 5 september 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tijdens zijn verblijf in België kreeg verzoeker daarnaast nog meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Gedurende zijn verblijf in België beschikte verzoeker nooit over enig verblijfsrecht of een machtiging op verblijf, zelfs niet voor een beperkte duurtijd.

Wanneer het privéleven zich dus heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In het licht van deze rechtspraak kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij laat gelden dat er geen onderscheid kan worden gemaakt tussen beslissingen die een einde stellen aan een legaal verblijfsrecht dan wel de beslissingen die een antwoord vormen op een aanvraag tot een legaal verblijfsrecht.

Verzoeker benadrukt dat hij al gedurende 12 jaar in België verblijft. Dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Maar de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook nog het volgende uiteengezet:

“Betrokkene beweert verder dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor die deze bewering kan staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Het blijft echter bij een blote bewering en de loutere vermelding dat hij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en dat hij daar niemand meer heeft om op terug te vallen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Thans laat verzoeker gelden dat hij geen banden meer heeft met Marokko. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van een element dat hij in zijn machtigingsaanvraag van 8 juli 2019 heeft uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoekschrift geen stukken bij die de bewering dat hij geen banden meer heeft met Marokko kan ondersteunen. Verzoeker weerlegt het motief van de bestreden beslissing niet. Verzoeker maakt het bestaan van buitengewone omstandigheden ook niet aannemelijk noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Bovendien benadrukt de gemachtigde van de bevoegde minister dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, zodat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden.

Voorts wordt de verwerende partij nog bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen laat gelden dat: *“Waar verzoeker ten slotte nog wijst op het “recht op woning” op basis van art. 8 EVRM, kan niet worden ingezien in welke mate de bestreden beslissing enige inbreuk zou kunnen vormen op dit recht, nu de bestreden beslissing geenszins enige toegang of toelating tot zijn woning met zich meebrengt. In artikel 8 EVRM ligt evenmin enig sociaal recht op wonen of op een woning besloten.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat hem erdoor wordt aangedaan, met name de dreiging van het verlies van zijn woning en van de opgebouwde sociale contacten tijdens de afgelopen 12 jaar niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Belgische Staat heeft bij een strikte toepassing van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker geldt dit des te meer nu de minister na de ontvankelijkheidsverklaring van de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling ten gronde van de zaak.

Waar verzoeker verwijst naar de dreiging van het verlies van zijn woning en van de opgebouwde sociale contacten tijdens de afgelopen 12 jaar, kan worden verwezen naar wat hierboven, onder punt 2.3.7. werd uiteengezet.

Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET